

האשה שנתארמלה

פרק שני כתובות

כה.

עין משפט
נר מצוה

(א) סנהדרין טו, ב (ג) [מס']
שמחות פ"ב, א [בנין ערך
עמד גורם (ב) (ד) [לעל]
כא:] (ח) [לעל טו, ז:] (ז) [לעל טו, ח:]
גישת מ"ג (ח) [לעל טו, ח:]
(ח) נאלחתי להס' רשות הריבס
מפסיק מניח לבית מ"ח, מ"ח
(ט) [ע"י מוס' לעל ע"י ד"ה
מודא],

ואם היה כהן אפילו לא ניסת: לא תדור עמו זמני. שמה יבא עליה וכהן אסור בגרושה אבל ישראל כל זמן שלא ניסת תדור זכונתו: ואמר רב גרס. ומחלי קרא שמעין לה: לוא הימנה. בהיותה תחתיו: זכנסי אביה. שהיו זכנסי נכסי מלוג. וזכנסי

ואם היה כהן לא תדור עמו במבוי אם היה כפר קטן זה היה מעשה ואמרו כפר קטן נידון (ב) כשכונה מי נדחה מפני מי ת"ש דתניא "היא נדחית מפניו ואין הוא נדחה מפניה ואם היתה חצר שלה הוא נדחה מפניה איבעיא להו היתה חצר של שניהם מהו ת"ש היא נדחית מפניו במאי עסקינן איילמא בחצר שלו פשימא ואלא בחצר שלה והתניא אם היתה חצר שלה הוא נדחה מפניה אלא לאו כי האי גוונא ידלמא דאגיר מגיר מאי הוי עלה ת"ש יהנה ה' מטלטלך מטלטלה גבר (ב) ואמר רב מטלטלי דגברא קשין מדאיתתא ת"ר ילוא הימנה זכנסי אביה אינה נפרעת אלא ע"י אחר אמר רב ששת ואי אתו לקמן לדינא לא מזדקקין להו רב פפא אמר השמותי משמתין להו רב הונא בריה דרב יהושע אמר יגודי (ב) נמי מנגדין להו אמר רב נחמן תנא כ באבל רבתי בד"א שנתגרשה מן הנשואין אבל כשנתגרשה מן האירוסין נפרעת ע"י עצמה שאין לבו גם בה ההוא ארוס וארוסתו דאתו לקמיה דרבא ותיב רב אדא בר מתנא קמיה אוקי רבא שלוחא בינתייהו א"ל רב אדא בר מתנא והאמר רב נחמן תנא באבל רבתי כו' א"ל קא חזינן דקא גייסי בהדדי איכא דאמרי לא אוקי רבא שליח בינתייהו א"ל רב אדא בר מתנא ניקום מר שלוחא בינתייהו א"ל והא [אמר] רב נחמן תנא באבל רבתי הני קא חזינא להו דגייסי בהדדי: מתני' ואלו נאמנין להעיד בגודלן מה שראו בקוטנן דנאמן אדם לומר זה כתב ידו של אבא וזה כתב ידו של רבי וזה כתב ידו של אחי וזכור הייתי בפלוגתא שיצאה בהינומא וראשה פרוע ושהיה איש פלוני יוצא מבית הספר לטבול לאכול בתרומה ושהיה חולק עמו על הגורן והמקום הזה בית הפרס ועד כאן היינו באין בשבת אבל אין אדם נאמן לומר דרך היה לפלוני במקום הזה מעמד (ב) ומספד היה לפלוני במקום הזה: (גמ' אמר רב הונא בריה דרב יהושע והוא שיש גדול עמו וצריכא דאי אשמעינן אביו משום דשכיח גביה אבל רבו לא ואי אשמעינן רבו משום דאית ליה אימתיה דרביה אבל אביו לא ואי אשמעינן רבו משום דרביה רבא ורבו דאית ליה אימתיה אבל אחיו דלית ליה לא הא ולא הא אימא לא קמ"ל כיון (ג) דקיום שטרות מדרבנן הימנהו רבנן בדרבנן: יזכור הייתי בפלוגתא שיצאה בהינומא וראשה פרוע: מאי טעמא (ב) כיון דרוב נשים בתולות נישאות גלוי מלתא בעלמא הוא: לשהיה איש פלוני יוצא מבית הספר לטבול לאכול בתרומה: ודלמא עבד כהן הוא מסייע ליה לר' יהושע בן לוי דאמר ר' יהושע בן לוי "אסור לאדם שילמד את עבדו תורה ולא והתניא "לולא הימנו רבו או שעשאו רבו אפטרופוס

עמו על הגורן והמקום הזה בית הפרס ועד כאן היינו באין בשבת אבל אין אדם נאמן לומר דרך היה לפלוני במקום הזה מעמד (ב) ומספד היה לפלוני במקום הזה: (גמ' אמר רב הונא בריה דרב יהושע והוא שיש גדול עמו וצריכא דאי אשמעינן אביו משום דשכיח גביה אבל רבו לא ואי אשמעינן רבו משום דאית ליה אימתיה דרביה אבל אביו לא ואי אשמעינן רבו משום דרביה רבא ורבו דאית ליה אימתיה אבל אחיו דלית ליה לא הא ולא הא אימא לא קמ"ל כיון (ג) דקיום שטרות מדרבנן הימנהו רבנן בדרבנן: יזכור הייתי בפלוגתא שיצאה בהינומא וראשה פרוע: מאי טעמא (ב) כיון דרוב נשים בתולות נישאות גלוי מלתא בעלמא הוא: לשהיה איש פלוני יוצא מבית הספר לטבול לאכול בתרומה: ודלמא עבד כהן הוא מסייע ליה לר' יהושע בן לוי דאמר ר' יהושע בן לוי "אסור לאדם שילמד את עבדו תורה ולא והתניא "לולא הימנו רבו או שעשאו רבו אפטרופוס

כדין וקשה לרבינו יצחק דכפ' נושאין על האנוסה (ב) ומספד היה לפלוני במקום הזה מעמד (ב) ומספד היה לפלוני במקום הזה: (גמ' אמר רב הונא בריה דרב יהושע והוא שיש גדול עמו וצריכא דאי אשמעינן אביו משום דשכיח גביה אבל רבו לא ואי אשמעינן רבו משום דאית ליה אימתיה דרביה אבל אביו לא ואי אשמעינן רבו משום דרביה רבא ורבו דאית ליה אימתיה אבל אחיו דלית ליה לא הא ולא הא אימא לא קמ"ל כיון (ג) דקיום שטרות מדרבנן הימנהו רבנן בדרבנן: יזכור הייתי בפלוגתא שיצאה בהינומא וראשה פרוע: מאי טעמא (ב) כיון דרוב נשים בתולות נישאות גלוי מלתא בעלמא הוא: לשהיה איש פלוני יוצא מבית הספר לטבול לאכול בתרומה: ודלמא עבד כהן הוא מסייע ליה לר' יהושע בן לוי דאמר ר' יהושע בן לוי "אסור לאדם שילמד את עבדו תורה ולא והתניא "לולא הימנו רבו או שעשאו רבו אפטרופוס

ואם היה כהן לא תדור עמו במבוי (א). לדין לפניה היא קיל ליה אבל אם נישאת אין נריך להחמיק אלא כרי שכונה דהיינו ג' בתים כדלמרינן בסוף פרק קמחא דע"ז (דף כא). לדין לנישאת חמירא ליה אפי' וטעמא לפי שאין בני אדם מלוין שם

ורגילי יומר לצבא אצלה ודווקא כפר קטן אבל כפר זמני לא: רב הונא אמר נגודי מנגדין אהו. נראה לר"מ דלרב הונא נמי משמתין וגם מנגדין שכל אחד תמנור ומחזירו ואם הוא אומר דנגדין ליה צלל שמתא הוה מיאל טפי כדלמרינן במועד קטן (דף יז). וזכר מקום שנהגו (פסחים ג). זמערבא כי מחזיז לורבא מרנבן מימנו אנגילא ולא מימנו אשמתא: אלא נאמנין להעיד בגודלן מה שראו בקוטנן. משמע דשקילין לא משהינן אפילו דרבנן דאוקי לה בגמרא בתרומה דרבנן דקשה לרבי"א דלמר זכר דפסיק פסקים (דף ד: ושם) דנאמנין על דדיקת חמץ אפי' נשים ועצדים וקטנים ופרץ מדי משאש אית צבו ומשני הואיל ודיקת חמץ דרבנן הימניהו רבנן דרבנן דקטן דהתם היינו טעמא משום דדיקת חמץ הוא צידו לכן נאמן אפילו קטן דרבנן אבל קשה להיחל דצידו אפי' דלאורייתא אשה מהימנה דצדק המדיר (לקמן דף עב. ושם) תנן (ו) וקולה לה חלה וצניקור מעשים צלל יוס שאנו סומכין עליהן וי"ד דצירושלמי מפרש דדיקת חמץ הוא טורח ושם עלולות הן ולהכי אי לאו דדיקת חמץ דרבנן לא הוה מהימני:

ואם היה כהן אפילו לא ניסת: לא תדור עמו זמני. שמה יבא עליה וכהן אסור בגרושה אבל ישראל כל זמן שלא ניסת תדור זכונתו: ואמר רב גרס. ומחלי קרא שמעין לה: לוא הימנה. בהיותה תחתיו: זכנסי אביה. שהיו זכנסי נכסי מלוג. וזכנסי

כדין וקשה לרבינו יצחק דכפ' נושאין על האנוסה (ב) ומספד היה לפלוני במקום הזה מעמד (ב) ומספד היה לפלוני במקום הזה: (גמ' אמר רב הונא בריה דרב יהושע והוא שיש גדול עמו וצריכא דאי אשמעינן אביו משום דשכיח גביה אבל רבו לא ואי אשמעינן רבו משום דאית ליה אימתיה דרביה אבל אביו לא ואי אשמעינן רבו משום דרביה רבא ורבו דאית ליה אימתיה אבל אחיו דלית ליה לא הא ולא הא אימא לא קמ"ל כיון (ג) דקיום שטרות מדרבנן הימנהו רבנן בדרבנן: יזכור הייתי בפלוגתא שיצאה בהינומא וראשה פרוע: מאי טעמא (ב) כיון דרוב נשים בתולות נישאות גלוי מלתא בעלמא הוא: לשהיה איש פלוני יוצא מבית הספר לטבול לאכול בתרומה: ודלמא עבד כהן הוא מסייע ליה לר' יהושע בן לוי דאמר ר' יהושע בן לוי "אסור לאדם שילמד את עבדו תורה ולא והתניא "לולא הימנו רבו או שעשאו רבו אפטרופוס

קידא א ב ג מ"י פ"א מהל'
אסורי ביאה הלה כו
סמך לאוין קם טו"ע אה"ע
סמך א טפ"ו א' וסמך קט
טפ"ו יא:
ק"ט ד מ"י שם טו"ע שם
ס"י ק"ט פ"ח:
קב ה ו מ"י שם טו"ע שם
טפ"ו ט:
קבא ז ח מ"י שם טו"ע
טפ"ו י:
קבב ט י מ"י פ"ז מהל'
עדות הלכ' א פ"ד
הלכ' ג סמך לאוין רטו
טו"ע י"ג מ"י לה טפ"ד ד
ה ו י"ד מ"י ט"ו ו' ורנר
אלפס עזר צנימות פ"ג דף יא
ע"ג:
קבג ב מ"י פ"ז מהל'
אשתו הלכה כס סמך
עקן מה טו"ע אה"ע ס"י
טפ"ו ט:
קבד ל מ"י פ"כ מהל'
אסורי ביאה הלכ' טו
טו"ע ט"ג ס"ג טפ"ד ה:
קבה מ מ"י פ"ח מהל'
עצדים הלכה י
טו"ע י"ד ס"י רסו טפ"ד
ע"א:
קבז ב מ"י שם הלכ' ז
טו"ע שם טפ"ד ע:
הוא רש"י

פרוי"ק [פרובינץ]. מכיר
קרב.
תוספות ר"ד (המשך)
שמות בעוד זה קטן. שונמא
שמעיה עכשיו כשהוא גדול
על ראיתי קטנותו נאמן הוא
משום דקיום שטרות דרבנן.
זכור אני באשת פי שיצאת
בהינומא וראשה פרוע פי
והוא סימן שנשאת בתולה
וכתובתה מאתים כדלמרינן
ביריש פירקין. ושהיה איש
פי' ויצא מבית הספר לטבול
לחכותה ושהיה חולק עמו
בגורן והמקום הזה הוא
בית הפרס אבל אינו נאמן
לומר דרך היה לאיש פלוני
במקום הזה מעמד ומספד
היו לפלוני במקום הזה. פי'
דאוקי מנמנה הוא ובעי'
עדות מעלייתא והיינו טעמא
דכתובה דרוב נשים בתולות
נישאות: אמר ר"ה ברי' דר"י
והוא שיש גדול עמו. פי'
דשני צריך להעיד על
חתימה: שהיא שלחן כדאמר
לעיל דע"כ לא פליגי רבנן
עלי' דר' אלא בי"א ה' כתבי
אבל זה כתב חבירי מדור
רבנן דבעינן שנים נשים על
כל חתימה וחתימה הוא
אמר ר"ה דוקא ראית וכתב
א' הכשירו ולא ראית שני
קטנים שאם היו שניהם
מעידין בגודלן על מה שראו
בקוטנן אינן נאמנים אלא
בי"א שיהא א' גדול מעיד על
ראיתו קטנותו. וצריכא דאי
אשמעינן אביו משום דשכיח
גביה פי' ונתון עיניו בקטנותו
מכתב די אביו אבל רבו אימא
לא ואי אשמעינן רבו משום
דאית ליה אימתיה דרביה אבל
אביו אימא לא ואי אשמעינן
רבו משום דשכיח גביה פי'
גבי ורבו נכסי טעם שרי' ביה
אבל אחיו דלא הא ולא
הא אימא לא קמ"ל. כיון
דקיום שטרות דרבנן. פי'
דמאורייתא לא בעי קיום
דרא"ל עדים החתומים ע"ה
נעשה כמי שנחקרה עדותן
כבי"ד הימניהו רבנן דרבנן

לעוי רש"י
פרוי"ק [פרובינץ]. מכיר
קרב.
תוספות ר"ד (המשך)

שמות בעוד זה קטן. שונמא
שמעיה עכשיו כשהוא גדול
על ראיתי קטנותו נאמן הוא
משום דקיום שטרות דרבנן.
זכור אני באשת פי שיצאת
בהינומא וראשה פרוע פי
והוא סימן שנשאת בתולה
וכתובתה מאתים כדלמרינן
ביריש פירקין. ושהיה איש
פי' ויצא מבית הספר לטבול
לחכותה ושהיה חולק עמו
בגורן והמקום הזה הוא
בית הפרס אבל אינו נאמן
לומר דרך היה לאיש פלוני
במקום הזה מעמד ומספד
היו לפלוני במקום הזה. פי'
דאוקי מנמנה הוא ובעי'
עדות מעלייתא והיינו טעמא
דכתובה דרוב נשים בתולות
נישאות: אמר ר"ה ברי' דר"י
והוא שיש גדול עמו. פי'
דשני צריך להעיד על
חתימה: שהיא שלחן כדאמר
לעיל דע"כ לא פליגי רבנן
עלי' דר' אלא בי"א ה' כתבי
אבל זה כתב חבירי מדור
רבנן דבעינן שנים נשים על
כל חתימה וחתימה הוא
אמר ר"ה דוקא ראית וכתב
א' הכשירו ולא ראית שני
קטנים שאם היו שניהם
מעידין בגודלן על מה שראו
בקוטנן אינן נאמנים אלא
בי"א שיהא א' גדול מעיד על
ראיתו קטנותו. וצריכא דאי
אשמעינן אביו משום דשכיח
גביה פי' ונתון עיניו בקטנותו
מכתב די אביו אבל רבו אימא
לא ואי אשמעינן רבו משום
דאית ליה אימתיה דרביה אבל
אביו אימא לא ואי אשמעינן
רבו משום דשכיח גביה פי'
גבי ורבו נכסי טעם שרי' ביה
אבל אחיו דלא הא ולא
הא אימא לא קמ"ל. כיון
דקיום שטרות דרבנן. פי'
דמאורייתא לא בעי קיום
דרא"ל עדים החתומים ע"ה
נעשה כמי שנחקרה עדותן
כבי"ד הימניהו רבנן דרבנן